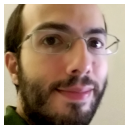
Trista

Per JoanM el dg., 11/02/2018 - 09:00

Estic trista. Fa mesos que no em sento bé. La tristesa és com una paparra enganxada, i em canvia les relacions, la manera de ser jo mateixa. Em corseca. M'espanta veure com tota la realitat es va deformant cap a aquest pou fosc, les amigues queden desconcertades de les meves respostes, s'allunyen de mi per no quedar-hi atrapades, i jo també prefereixo la soledat. Sóc creient, tinc fe, i Déu sembla inert en aquests moments... No tinc esma ni per demanar ajuda! Jesús, pots tenir misericòrdia d'aquesta petita criatura?
Avui eres amb mi! Has arribat per sorpresa: aquella amiga ha demanat anar a prendre alguna cosa juntes. No m'hi veia, però li he dit que sí. Hem anat en un racó invisible, i m'he desfogat. Ho he dit tot, he plorat, no sabia què deia. "Com pot ser absent Déu de tot això?" Ella em mirava entendrida... no oblidaré aquells ulls penetrants, aquell silenci de comunió, aquella mà agafant la meva. "El Sol segueix allà quan els núvols passen. Però no és mai núvol eternament". No era llàstima, sinó empatia, el que rebia. Escolta, tot el que necessitava. I un nou angle de la vida que no llencés a les escombraries la meva fe, que m'estimés fins i tot així, feta un nyap... No ets així tu, Déu meu, Presència i Tendresa al costat del que sofreix? He tornat a casa, i abans d'anar al llit he regirat el calaix de l'armari fins que l'he trobat: aquella pregària que vaig escriure't quan el foc de l'amor vibrava més a prop de Jesús. Aquella experiència al jardí, recordes? L'he rellegit i he plorat llarga estona fins a quedar en pau. He tastat alguna cosa d'aquell foc, que vull recordar pels moments de penombra que vinguin, i ara t'escric en aquestes línies. La meva vida té un per què, també això que passo. Em fico al llit amb espurnes als ulls: avui m'has visitat, i he quedat tocada per sempre. Gràcies!